

ПРОЛОГ: МОРОК СТРАХУ

Вітер завивав крізь ніч, приносячи запах, що скоро змінить світ. Високий Морок підвів голову і втягнув носом повітря. На вигляд він був майже як людина, за винятком багряного волосся та каштанових очей.

Раптом він кліпнув від здивування. Повідомлення було правильним — вони тут. Чи, може, це пастка? Він зважив шанси, потім мовив льодяним тоном:

— Розосередьтеся. Ховайтеся за деревами та кущами. Зупиніть їх, хто б там не йшов... або загиньте.

Навколо нього зачовгали ногами дванадцятьоро ургалів, озброєних короткими мечами та круглими залізними щитами з намальованими на них чорними символами. Зовні вони нагадували чоловіків з кривими ногами та товстими руками, немов створені, щоб нищити інших. Над їхніми маленькими вухами стирчала пара закручених рогів. Чудовиська поспіхом рушили крізь чагарники й почали ховатися, рохкаючи одне до одного. Скоро тріск гілок затих, і ліс знову став мовчазним.

Морок пильно оглянув усе навколо товстого стовбура дерева й подивився на стежку. Було занадто темно для людини, але для Морока слабке місячне світло було немов яскраве сонце, що пробивалося крізь дерева; кожна дрібничка була чіткою та ясною для його уважного погляду. Він залишався неприродно тихим, стискаючи довгий блідий меч у руці. Вузька, немов нитка, подряпина звивалася лезом. Його зброя була досить тонкою, щоб прослизнути між ребрами, але водночас достатньо міцною, щоб прорубати найміцніші обладунки.

Ургали не могли бачити так само добре, як Морок: вони рухалися навіпамацьки, немов сліпі жебраки, і незграбно вовтузилися зі своєю зброєю. Різкий крик сови розрівав тишу. Ніхто з них не розслабився, аж доки птах не пролетів повз них. Чудовиська здригалися від нічного холоду; одне з них ненароком наступило на гілку важким чоботом, і та тріснула. Морок люто засичав, і ургали знову зіщулилися та нерухомо замерли. Він стримав відразу — від них смерділо гнилим м'ясом — і відвернувся. Вони лише знаряддя для його місії й не більше.

Морок боровся з нетерплячістю, поки хвилини спливали, перетворюючись на години. Напевно, запах, що доносився до нього, випередив своїх власників. Морок заборонив ургалам устати чи розім'ятися. Собі він теж не дозволяв таких розкошів, тож залишався за деревом, пантруючи стежку. Ще один порив вітру пробіг лісом. Цього разу запах був сильнішим. Від радісного збудження його тонка губа піднялася у злісній гримасі.

— Приготуйтеся, — прошепотів він, дрижачи всім тілом. Кінчик меча рухався, описуючи невеличкі кола. Стільки змов і болю знадобилося, щоб привести його до цієї миті, що ніяк не можна втрачати контроль тут і зараз.

З-під кошлатих брів ургалів заблискотіли очі, і створіння міцніше стиснули зброю. Морок почув, як десь попереду щось тверде дзвінко стукнуло об камінь. Ледь помітні невизравні силуети з'явилися з темряви та просувалися по стежці.

Троє вершників на білих конях легким галопом рухалися до засідки. Вони високо здіймали гордовиті голови, а їхні вбрання струменіло в місячному світлі потоками срібла.

Першим вершником був ельф із загостреними вухами та елгантно скошеними бровами. Його статура нагадувала папіру —

Вона підняла його над головою, а її уста нестямно зашепотіли якісь слова. Морок відчайдушно рикнув:

— Гаржала!

Червоняста вогняна куля вискочила з його руки та стрілою полетіла до ельфійки. Але було запізно: смарагдовий спалах на мить освітив ліс, і коштовний камінь зник. Затим вогняна куля влучила в ельфійку, і та впала.

Морок завив від люті й ступив крок уперед, жбурнувши меч об дерево, аж той розсік стовбур до середини й застряг у ньому, злегка похитуючись. Морок вистрілив вогнем з долоні дев'ять разів, миттєво вбивши ургалів, а потім висмикнув меч зі стовбура і попрямував до ельфійки.

Віщування помсти вбогою мовою, яку знав тільки він, злітали з його вуст. Морок стиснув у кулаки тонкі руки й визвірився на небо, і тільки холодні зорі дивилися на нього незмигним поглядом потойбічних спостерігачів. Він скривився від огиди перш ніж повернутися до непритомної ельфійки.

Її краса, що зачарувала б будь-якого смертного, залишала Морока байдужим. Він переконався, що камінь справді зник, потім забрав коня з криївки серед дерев. Прив'язавши ельфійку до сідла, Морок сів верхи і попрямував геть з лісу.

Він загасив вогонь тільки на своєму шляху, залишивши решту лісу паласти.

ДОЛИНА ПАЛАНКАР

Наступного ранку сонце зійшло величною рожево-жовтою загравою. Повітря було свіжим, майже солодким і дуже холодним. Край потічків взялися кригою, а маленькі калюжі замерзли повністю. Поснідавши вівсянкою, Ерагон повернувся до гірської долини та уважно дослідив випалену місцину. При світлі ранкового сонця він не помітив жодних нових подробиць, а тому вирушив додому.

Протоптана тваринами нерівна стежина була ледь сходжена, а подекуди її майже не було видно. Оскільки прокладали її звірі, то вона часто приводила мандрівника назад чи вела в обхід, та попри всі її недоліки, вона залишалася найшвидшим шляхом вибратися з гір.

Хребет був одним з небагатьох місць, які король Гальбаторікс не міг назвати своєю власністю. Навіть зараз усе ще можна було почути історії про те, як половина його армії щезла, увійшовши до лісу. Здавалося, над цією місцевістю висить якась хмара нещастя та невезіння. Хоча тут росли високі дерева, а небо сяяло сонячним світлом, мало хто міг залишатися у Хребті довго, не постраждавши при цьому від нещасного випадку. Ерагон був одним з таких — і як йому здавалося, якийсь особливий дар непричетний до цього,

Морок пильно оглянув усе навколо товстого стовбура дерева й подивився на стежку. Було занадто темно для людини, але для Морока слабке місячне світло було немов яскраве сонце, що пробивалося крізь дерева; кожна дрібничка була чіткою та ясною для його уважного погляду. Він залишався неприродно тихим, стискаючи довгий блідий меч у руці. Вузька, немов нитка, подряпина звивалася лезом. Його зброя була досить тонкою, щоб прослизнути між ребрами, але водночас достатньо міцною, щоб прорубати найміцніші обладунки.

Ургали не могли бачити так само добре, як Морок: вони рухалися навпомацки, немов сліпі жебраки, і незграбно вовтузилися зі своєю зброєю. Різкий крик сови розрізав тишу. Ніхто з них не розслабився, аж доки птах не пролетів повз них. Чудовиська здригалися від нічного холоду; одне з них ненароком наступило на гілку важким чоботом, і та тріснула. Морок люто засичав, і ургали знову зіщулилися та нерухомо завмерли. Він стримав відразу — від них смерділо гнилим м'ясом — і відвернувся. Вони лише знаряддя для його місії й не більше.

Морок боровся з нетерплячістю, поки хвилини спливали, перетворюючись на години. Напевно, запах, що доносився до нього, випередив своїх власників. Морок заборонив ургалам устати чи розім'ятися. Собі він теж не дозволяв таких розкошів, тож залишався за деревом, пантруючи стежку. Ще один порив вітру пробіг лісом. Цього разу запах був сильнішим. Від радісного збудження його тонка губа піднялася у злісної гримасі.

— Приготуйтеся, — прошепотів він, дрижачи всім тілом. Кінчик меча рухався, описуючи невеличкі кола. Стільки змов і болю знадобилося, щоб привести його до цієї миті, що ніяк не можна втрачати контролю тут і зараз.

З-під кошлатих брів ургалів заблискотіли очі, і створіння міцніше стиснули зброю. Морок почув, як десь попереду щось тверде дзвінко стукнуло об камінь. Ледь помітні невиразні силуети з'явилися з темряви та просувався по стежці.

Троє вершників на білих конях легким галопом рухалися до засідки. Вони високо здіймали гордовиті голови, а їхні вбрання струменіло в місячному світлі потоками срібла.

Першим вершником був ельф із загостреними вухами та елегантно скошеними бровами. Його статура нагадувала рапіру —